

UTEN TITTEL – LITLUFJELLET

"UTEN TITTEL" / LITLEFJELLET, ROMSDALEN

Invitasjon til å delta i Norsk Fjellfestival i Romsdalen fikk jeg i en periode der jeg arbeidet mest med video. Da jeg fikk vite at der jeg skulle stille ut ikke fantes strøm, meldte utfordringen seg. Det viste seg at på toppen av fjell fantes likevel alt som trenges til å jobbe med bevegelige bilder – vind som energi og speil som projeksjonsskjerm.

Da jeg klatret opp og så den majestetiske skjønnheten ble jeg i tvil. Kunstprosjektet kunne forbli et inngrep. Likevel, arbeidets enkelhet og fravar av intellektuelle spekulasjoner bak ideen, førte til visuell opplevelse der og da. Disse ledet til interessante samtaler på Litlefjellets rygg.

Pleksiglassspeilene ble montert tosidig på metallstenger og på en slik måte at de kunne rotere ved hjelp av vind.

De ti speilene plassert på ryggen av Litlefjellet med Romsdalshorn i nærheten, skapte en ny dybde dimensjon i landskapet. På grunn av lange avstander har speilene blitt til enorme hull, eller en slags bøyd 360 grader "space-time"-dimensjon. Vi kunne kikke i disse hulene med tanke på at hvis det var mulig å gå inn i hull ville man komme ut bak sin rygg og kanskje se seg selv gå inn i hullet. Speilene har blitt til tunneller som fører til *den andre* siden, slags ormehuller¹ til parallell virkelighet.

¹ Ormehull - er såkalte broer i verdensrommet som kan eksistere iht. den generelle relativiteten. Disse rom-tid-tunnelene skal fungere som snarveier i rom og tid. (Wikipedia, 31. oktober 2010)

Installasjonen har gitt fjellene letthet og frihet til å bevege seg og hoppe over Romsdalen. Fjellene skiftet plass. Ikke minst, for første gang kunne noen av de vakreste fjell i Norge ”betrakte” sin skjønnhet.

Fjellet (Litlefjellet) deler landskapet i to. Det opplevdes som om vi som var på fjellets rygg sto på en åpen bok med en side til venstre og en side til høyre. I dag eksisterer arbeidet kun i form av fotodokumentasjon. Fotografier har transformert det ”flerdimensjonale” rommet til en pittoresk flate. Det som var til venstre og det som var til høyre er slott sammen. Når jeg ser på bildene i ettertid kjennes det som om boken er blitt lukket.

Publikum kunne se inn i speil og se sin bakgrunn, noe som ellers er umulig og noe jeg har utforsket og visualisert i et annet fotoprojekt med tittel ” Reflecting Your Background”

Prosjektet ” **Reflecting Your Background**”, 1998

Personen bærer en speilmaske. Masken synliggjør det personen ser på og kanskje identifisere seg med.

I tradisjonelle portretter får vi ikke fullstendig skildring av situasjonen fordi vi aldri får se det fotografert person beskuer.

”Jeg er en del av det jeg ser, ikke det som utgjør min bakgrunn”

Reflecting your background